

האור כבה בחוף

קיבוץ שערי-מגושה, עמדה גלריה של אישים, שלא חלמה לראות אף פעם מקרוב. אופי רה נכון, רעיית נשיא-המדינה, הניחה זר פרחים והתקשתה לכבוש את דימויה. הרב הראשי, שלמה גורן, נשא גאום

לאורך החוף פזורים עמודי תאורה ביטחונית. מיוחדת, שלא פעלו בליל הפשיטה ולא בלילות שקדמו לה.



הינסיים שלא פעלו

החיילים

ב לילה הסדר התכנס כל שבט הירש" הורן לחוג את הפסח בביתו של הבן, דני (כמו בני) הרן. אחרי הסדר, כשסמדר, אשתו של דני יחד עם אם בעלה, נינה, כבר הסירו את הכלים מעל השולחן נסובה השיחה על הסכם השלום, הפת"ח והפע"י לות החבלנית. "מה תעשה אם יבואו לכאן מחבלים?" שאל דני הירש"הורן את בנו דני. דני קם ממקומו והצביע לעבר האינטרסול: "סמדר, יעל ועינת יתחבאו כאן ואני אצא להילחם בהם." לאביו המופתע הוא הראה כיצד הוא סידר את האינטרסול כך, שאשתו ושתי בנותיו יוכלו להיכנס לתוכו במהירות ולשהות שם זמן ממושך.

ביום הראשון האחרון, כאשר נכנסו המחבלים לבית שברחוב ז'בוטינסקי 61

בנהריה ניסה דני להפעיל הלכה למעשה את תוכנית האינטרסול שלו. כאשר הבחין במחבלים, אחרי ששמע את היריות, מיהר לפנות את מישפחתו אל תוך המעלה ה"קטן, ליד דור החימום של הבית. סמדר תפסה בכל אחת מידיה את בנותיה ודני עזר להם לטפס פנימה.

אישה

לא הודיע

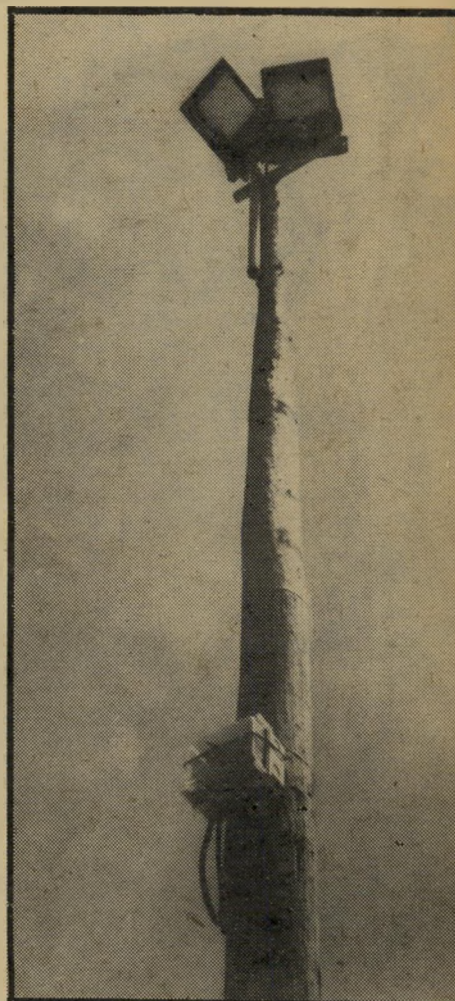
א ודם לא הכל הלך לפי התוכנית. יעל בת השנתיים פרצה בבכי מר ואילו אחותה עינת, בת הארבע נכנסה לפאניקה. "אני לא רוצה להיות כאן בפנים. אבא אני באה איתך!" היא ניתקה בחוזה מידיה של אמה, נפלה על הרצף פה והתייצבה מייד. המחבל החמוש כבר עמד בתוך החדר. דני הבין כי לא יספיק להחזיר את עינת אל תוך האינטרסול. עשה לאשתו סמדר סימן עם היד להירשאר שם עם הבת הקטנה.

כל אותו הזמן המשיכה יעל לבכות. סמדר לא רצתה כי היא תמשוך את תשור מת ליבם של המחבלים. חיבקה אותה וסתמה את פיה בכף ידה. כעבור כמה דקות, כשדני ועינת כבר הובלו אל מחוץ לבית עליידי המחבלים, חשה סמדר כי בתה הפסיקה לבכות. היא הסירה את ידה. באותו הרגע היא הבינה כי כמו ידה חנקה את בתה למוות. סמדר ירדה מהאינטרסול, הניחה את הפעוטה המתה על כרית במזווה ופנתה לעבר חלון דירתה.

מחלון הדירה יכולה היתה לראות את קרב היריות שנערך כמה מאות מטרים מהבית. על שפת הים. באותם רגעים היא לא ידעה כי בקרב זה קיפחה עוד שניים מבני מישפחתה, את בעלה ואת בתה הבכירה. אולם כבר אז הרגישה סמדר כי עולמה חרב עליה. תוך דקות אחדות, שלוש פעמים, היא פרצה החוצה החלה צועקת: "איפה דני, איפה עינת?" שכנים ניסו להרגיע אותה, מישוהו דאג להביא לה וואליום. במשך השעות הקרויבות לא בא איש לספר לסמדר ולמישה פחה על מותם של דני ועינת. רק מאוחר יותר נודע להם על כך, וזאת מכלי התיק שורת ולא בהודעה אישית.

למחרת, ערב יום השואה, בבית-הקברות הקטן של טיבעון, עמדה סמדר מול שלושה קברים פתוחים. היא היתה עדיין בהלם. לא בכתה. וחייכה לכל עבר. "אני אהיה חזקה, העיקר שאתם תהיו חזקים," אמרה להורי בעלה. "מה שלומך, טוב לראות אותך," אמרה בחיוך לדיד שלה ושל דני, כאשר ניגש לנחמה. "העיקר שתמשיכו לעבוד טוב, זה מה שדני היה רוצה," אמרה לכמה עשרות פועלות ערבות בוכיות, ממיפעל גיבור שניהל דני, אשר התחבקו איתה. "אל תבכו, דני אהב אתכם," אמרה סמדר בחיוך, והפכה ממנוחמת למנחמת.

מול סמדר, הקיבוצניקית לשעבר מי



התראה

הפנס הביטחוני המיוחד שהיה במרחק של מטר רים אחדים מהסירה לא פעל באותו הלילה.

סמדר ליד הקבר

סמדר הרן ליד קיברס הפתוח של בעלה ושתי בנותיה, ליד סמדר אחיו של דני הרן, רוני, מי שהיה חייל באחת היחידות המובחרות של צה"ל, ולידם בוכה, אביו של דני, דויד.

